

Benvolgut/da:

Aquest dissabte la Parròquia de Sant Andreu, amb totes les limitacions a que obliga la pandèmia, acomiadem la comunitat de religioses filipenses. L'any passat, per la manca d'infants, ja es va veure obligada a tancar l'escola i ara, degut a l'edat avançada dels seus membres, ha arribat l'hora de tancar la comunitat i distribuir les religioses en d'altres cases, segons les necessitats de cadascuna.

La presència de les germanes filipenses a Sant Andreu de la Barca ha durat 110 anys i cadascú de nosaltres hi ha tingut una relació o altra, que ara els hi volem agrair sincerament. No cal dir que la Parròquia, que valorem molt la vida consagrada, trobarem a faltar la seva presència i la seva acció pastoral que ha abastat gairebé tots els camps de la comunitat cristiana.

És per això que el concert d'orgue i trompeta que ja vam anunciar i que es farà a Sant Llop el diumenge a les 18 h., serà un acte d'homenatge a la comunitat filipense i ens permetrà saludar sense presses cada una de les religioses i dir-los l'adéu definitiu.

El seu comiat ens ofereix una bona ocasió per a conèixer i valorar millor el que significa la Vida Consagrada que Jesucrist ofereix a l'Església per a que sigui una casa i un escola de comunió. Els consagrats tenen una força especial per a realitzar això amb el seu carisma propi. A través d'ell, estan servint i lliurant la seva vida a l'Església.

Tots els qui hem rebut el Baptisme hem estat configurats a la persona de Jesucrist i convidats al seu seguiment. Però alguns cristians han optat per un seguiment més radical; practicant els consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència i donant una resposta sincera a aquest "segueix-me" (Mc 10,21) que exigeix vendre-ho tot i deixar-ho tot.

Això ha passat des dels inicis mateixos de l'Església, perquè ja en els Evangelis apareixen persones que sense formar part de el grup dels dotze apòstols, ho deixen tot per seguir Jesús i compartir la vida amb Ell. A través dels temps s'han presentat diverses modalitats: els monestirs i els contemplatius; la vida religiosa (que han estès les diverses ordres i congregacions) i, darrerament, els instituts seculars i les associacions. Totes aquestes formes de vida tenen una cosa en comú que és el seguiment radical de Crist.

Això es concreta en cada col·lectiu d'una manera diferent, però podríem remarcar:

1) La unió íntima amb Crist per compartir la vida sencera amb Ell, i això es manifesta per l'alegria de pertànyer exclusivament a Déu.

2) Seguiment de Crist cast, pobre i obedient. És una manera de viure que suposa donar la vida per tots sense buscar-se a si mateix. Aquesta experiència es converteix en un signe del món futur, ja que tota l'existència queda penetrada per l'amor de Déu i dels homes.

3) Disponibilitat per al servei i la missió de la comunitat cristiana, que és conseqüència de l'amor a Crist que es perllonga en el seu cos que és l'Església.

4) Vida fraterna, que concreta la germanor volguda per Crist per tots els seus seguidors i que vol ser una concreció de la primera comunitat cristiana que escoltava la paraula, pregava, celebrava l'eucaristia, compartia els béns i sortia cap a tots els homes per anunciar l'Evangelí i fer l'exercici de la caritat.

La vida consagrada, amb la seva alegre i serena simplicitat, ens comunica que els homes i les dones d'aquest món ens orientem només per dues coordenades: els dos trams de la creu de Crist, que ens fa capaços de mirar cap amunt i cap avall, i de mirar els que tenim al nostre costat.

Quan aixequem els ulls descobrim la mirada d'amor que rebem de Jesús. Ell ens crida a cadascú pel propi nom dient-nos: "tu em pertanys". Aquesta crida té una radicalització en la vida consagrada. Qui es consagra a Déu, es converteix en testimoni de la resposta que Déu dóna als homes i de la llum que Déu ens lliura.

Si viure ja és un miracle permanent, quina meravella és ser-ne testimoni a tothora! I quin goig dóna poder avançar cada dia, agafat de la mà de Déu i treure la set amb l'aigua d'una font construïda no amb l'esforç de l'home, sinó amb i des de l'amor de Déu!

Cada membre de la vida consagrada és l'afirmació explícita d'un Jesús que va viure en aquest món ara fa 2000 anys i vers el qual hem d'encaminar, perquè ara és el Vivent i el Ressuscitat, a tots aquells que sense anomenar-lo l'esperen, i sense conèixer-lo ja l'estimen.

Preguem, doncs, el Senyor que continuï suscitant vocacions a la vida consagrada, en qualsevol de les seves formes, per tal que Ell rebi la lloança que es mereix i nosaltres puguem experimentar ben de prop, el seu amor.

Una abraçada!

Jaume Grané.